

עין משפט
גר מצוה

אמר רבא דקאי ומלא גס האי מפנה: דקא ואשכח. ודקא עוד ומלא ג' (א) [האין] מפני לגבי כ'. דלעילוי מילתא שנתמקין קברותא דרי (א) [שאר] שטח: ולא הני מרי מפנה לגבי חד. 4"א שנישפנה שנים ויחזירי לגבי חד אלא השליש למקום שהיה בו קבר ואית דבדריה הלא ומשור לכו שכותה קברותא שיהיה צדקא משום ולהלן עשרה אפס: **איבא דאמרי** ביון שנייה: רשות אפנות. שכבר פניה קודם שירד ששפלה סוף אף שכלייה מפנה שנתנה רשות אפנות שכותה קברות ^אאמר וטוהרו ארץ ישראל: ב מצא מאי אמר רב מנחם "שכותה קברות מאי" ב מאי ומטוהרו את ארציה

בדק מב' אמה ולא מצא מאי.
לחלש' מן הכוחות מי
אחר' כי היכי דלרזח זה לא מנא
לא יחא זה וקוק לבדוק לשאר
הכוחות מדרבנן זו ליכא או לא:

אמר רב משרשיא שבנות קברות. לומר שבנות קברות של עשלה משאלו כדרי לו אלל לא יעטרן ויחר לבדוק מלי טעמא עילא משאלו ויטיהרו את איי אית דמפרסי בדק ולא מלא מלי מהו סיחא (ולתפור בבוקר עד שיעיז לסלע או לנמלה) **כל ספק נעשה בתחילה** עד שלא נוקק **למטמיה** מורה. **לדוקמיה** לחוקמיה ובמסכת נעים (מ"ד) מפרש יצר שנים שנאו **אלל** סקן סוף ברת כגרים ובה ברת כסלע לקוף שזעז עז כסלע ובוזו כסלע ואילו יודע [איה מהן] שפסח טהור: משנוקק למטמיה. **הפסח** מפרש יצר שנים כלו אלל סקן מה כסלע ובוזו כסלע לקוף שזעז עז כסלע ועוד ובוזו [כסלע] ועוד שטמאין לקוף בזה ובוזו כסלע ואילו יודע איזה מהם יריה עשירה שטמאין עד שיתחיל לשניה להיות כגרים דל

מנא הני מילי. דעד שלא חזק
לגומאח ספק ננעיס להקל
קרא לטרוו (אומר) הויל
דפתח הכחוז בטרה תחילה:
א' חנו אפי' משנחמה לטומאח

נמי, דהא לא איתערין קרא לעד שלא נוקק לעומאה דמיסוק
ליה לאוקמיה' אהוקמיה אלס לענוק לעומאה פרי"ס: אלס אי אימער
דנבי' (הונג) דורי יהושע אימער מעטהר אפילו נוקק לעומאה אכל
ממנו' (דהאק) גמז' בין נוקק בין אלס נוקק ממנהר דלאוקמיה
לאוקמיה: ור"ב יהושע אורי' ביהא באי ביהא ביהא וישרד ודלמא
ביהא וסמא. ותימא דאורי' ביהא ח"ק ופי' רפי' יהודה מקורביל
ודילמא ביהא ועמא ובל תלוק על ח"ק שמנה קמא [מטמאן]
ממפקס ור' יהושע בא לומר שהוא דורי מזרע ומשני ק"ר ויהי ויהי
לגמרי דאמר קרא לטורס לא לעמא ויחיל ופסח נבירה חמילה
לעולם לא נאחרה בלעמא אלא טורס גמור לא טמא גמור:

ובין ("פ"ב מ"ג) פלגי רבי יהודה ואמר אפי' ראה בזהם מיה ועוק
מנוקקין וזה לוח מהרהר^ט: משחקק לעומאח כמו בראה שלישיה לרבנן פרק
ענינות כותים (מה דף לה). דמייב קרבן אכלי רביעיית גר"א ליספור
שמה שספר לו בודקיין אותו. דהא מבשרו ולא מחמת חונפו לא קאי
אלא לשמים עברת או אשלישת גר"א:

אונסר. כמו מאלל ומסמח והק' צנע דלמרינן שמרינן
 ימות נחמה משקוק לעומתא: ספקו וסבבה ורע
 גמ': רבי' נחמיה פומר שרנ'ם דרבר. מלולא הוא האולל
 ממה שרבי' אידי תנאן שרנלם דלבר נקטו: רבא:
 דליה לאשנה את וצו רליה שניה לבר ולקנא
 לאעור אומר כשרשיית בורקן אותו כרביעית אין בורקן את
 חז מלל את תרמי וצו מללנא כרביעית חאשיה לוק
 רבי':

ברוח וא"צ עוד לברוק. (ז) גנב על פי הקים דלרבי הספרשים שא"צ לברוק קד מרגלי המת
והתפוס שאלו חבלי חבל רבנים גדרוך ברקוב מכ דרדיס דור גמיוהי מפקח. ונאמי
יחזקת קרבות אל משעם גנ כ"פ. וז"ל למשך ברקוב אל מצא אמ ומעביהו אל מחר לברוק
א מערות היו אן מחוקקים לקברים ויין דברק אל מצא הוריד הדבש שאן אן שנתק ברות
א מערות לקברים ברקוב. היו שנתק ברקות ומשעמו אל ריט גר. אל מחסיהו ליו שנתק ברות

ח. נראה דכ"ל וגם על ס"י זה יש לה

[illegible]

1. אולי תרית גז צרור
הוא המצב או השיתוף א
השתי או העבר א כל כלי
עוד להעביר או למסור.
רקורב יט
2. הוקדח בדרה חלוא
זמן הוקדח וקובקוב ואש
אשר ישבש עס טמאה.
רקורב טר

[illegible]

וְנוֹקֵם לֹוִיכָה. שֶׁכֵּן רָחֵל לְרָחֵל שׁוֹב
 וְדָרֵךְ. שֶׁלָּהּ מִכָּא מִמֶּנּה
 אֹוֹסֶם וּפְסִיקוֹ וּשְׂכָנָה וְדַעוּ. וְהִיא
 שֶׁלָּהּ בָּלָא לְחַזְוִי יִצְחָק וְרִבִּי נִחְמִישׁ
 מִמֶּנּה הִכָּלָה הוֹאִיל וּמִחֲמִילָה
 מִשְׁמַחְמָחָה לְטוֹמָמָה יִצְחָק שׁוֹב אֵין
 קָרָא וְהוּא אֵם וּזְכוּ. לִזְכוּ לִנְקֵבָה
 וְזִכְרָא וְזִכְרָא הִכְמוּ וְזִכְרָא לִנְקֵבָה
 נִקְבָּה דְלֵא חֲמִישׁ זֶה מִכְשָׁרָה וּפְסִילָה
 וְזִכְרָא כִּיֹּן שְׁלֹוֹם ז' פְּעֻמִּים שְׁנוֹקֵם
 יִשְׁלִישִׁית כְּלָחָם כִּיֹּן דְחֹוֹ ז' פְּעֻמִּים
 קָרָן: ר"א אֹוֹרֵם בְּשִׁלְשִׁים בּוֹרֵקִין
 ה' ה' ה' אֹוֹרֵם מִמֶּנּה יִצְחָק וְהִיא
 קָרָן: כִּרְבִּישִׁים אֵין בּוֹרֵקִין אֹוֹסִם.
 כְּלָחָם וְהִיא הִרְבִּישִׁים תְּחֹךְ יִמִּי
 אֵין בּוֹרֵקִין אֹוֹסִם אִמֶּנּה אֹוֹסִם יִמִּי
 הִסֵּל כְּדַמְפֶּרֶס מִכְסָּה דְכִּי
 שִׁישׁ אִשִּׁים. הִיא הִזָּא מִתְרִי וְזִכְרָא
 לְנִקְבִיָּה דְמִטְמָלָה אִפִּי' כְּנֻסָּם:
 לָא

א וְהוּבָה וְחֹבוּ לְזָכֹר וּלְנִקְבָּה.
נ לַנִּקְבָּה וְנִקְבָּה מַטְמָא בְּחוּס:
ד לְחַמְרֵינָן; אֲלֵא בְּחָתִים קְמִיסְלֵי ר"ל
 דְּף לֵהּ. מִפְרָשׁ לִיה הַש"ס טְפִי:

ממר
אמר משמר, מאליו ולא מחמת
מקצת נבית כוחים (נדה לו) כשהוא אומר כי יחוב וכו' דמה הכי אונם אמור (קדושין ב.)
מחילה לחיים אפילו לנכנס פטור (וסנהדרין עח.) והקל ממה שדריה. וחזרו ואמרוהו
ממסד מן שבי היקל (שם) באהים קמפילגי. והוא את וכו' לומר ולנקמה (נדה לה.)

מר ר"ל עילא מצאנו וכו'; כל ספק נגעים בתחילה טהור וכו' בפ"ה דמסכת נגעים ספ'

יק ופנה בדרך ואשכח
 תנך תרי ולא הני תרי
 אמרי אמר רבא כיון
 מפנה להון ולישיניהו
 יש לקיש עילא מצאו
 ק מעשרים אמה ולא
 אי בר ירמיה אמר רב
 גמא אמר ר"ל עילא
 שראל: **מתני'** ^בכל
 טהור עד שלא נזקק
 אומאה ספקו טמא:
 רב יהודה אמר רב
 לטמאו הואיל ופתח
 חילה אי הכי אפילו
 ספקו טהור אלא כי
 מר קא אהא איתמר
 שער לבן טמא ואם
 מ טהור ^הספק טמא
 מאי כיהא אמר רב
 למא כיהא וממא אמר
 מר קא לטהרו או
 בו הכתוב כטהרה
 ובעד דריכס בודקין
 נזקק לזיבה במאכל
 צה ובחולי ובמראה
 בה אין בודקין אותו
 ורעו טמאים שרגלים
 ידיו ואמדותו למיתה
 מ כאן הכביד ומת
 פטור שרגלים לדבר:
 רבי נתן אמר קרא
 שלישיית איתקש
 לעזור אומר בשלישיית
 אין בודקין אותו אלא
 אליעזר דריש אתים
 יים: אונסו וספקיו:
 אמר

שד או ד"ה ל' ופסד מחמת
 מנכסיו ולא מחמת אוסר; מ
 אכן בודקן אותו; שגל
 אוסר ולא מחמת ובה מחמ
 טעמים מחמת ובה דלי אפש
 פוסט שגלים לזכר. שלא
 הקל מזה שהיה 'גב' מבי
 בודקן אותו; א"ר נתן אפר
 אחר שאמר הכבוד שמי וזה
 לראיה שלישית לומר ק' מה
 מחוסר היה שטעמים קף
 לטעמאם ו' אפי' ראה את ה
 בלגום בלגום ו' טעם ומתי
 אותו. מפני הקרבן שאם רא
 בשלישית בלגום אינו מביא
 כלומר 'כיון שאם שלש בלג
 בלגום ורפי' אם היה בלגום
 הלא קוטרין את
 צנות כתיב (דף לה:) ר"ה די
 תחלה ולרביעיית איתקש

ה"מ א"ר [נתן] דאמר קי
שלישית לקשיה רחמנא
מ"ט דר"א דלית ליה דרשה
וצפרק צנות כותים ונדה

לחיים (שם), שרגלים לדבר, שלא מת מהם

נ"ס שלא מצא יותר, ול"ג הכא מאי טעמא:

ח. נראה דליל גזס על ס' זה יש להקשות דלדברי החסידים כי